

De Mononk

Komēděstéck an 3 Akten

fun

Guill. LAMESCH.

LÉTZEBURÉCH

GEDRÉCKT BEIM CH. PRAUM

—
1906

Persönen :

De Méchel, Mononk.

De Gölleknapp, sein Neveu.

Den Emil, dem Gölleknapp sei Jong.

Den Hâlfest, Verwalter um Haff.

Den Nékel, dem Gölleknapp sei Brudder.

De Misch, dem Nèkel sei Jong.

De Jang {
De Klôs { Bedéngter.

Éschten Akt.

1. Scén.

De Botzjang an de Bischtklôs.

De Jang.

Jo, mei léfe Bischtklôs, du bass e Glécksfull! Du huôs et groden!

De Klôs.

Mais dé et groden, sin dé Bêscht! Wât hun ech da groden? En Huôs oder — — —

De Jang.

Êfalt! Du huôs et grâd groden, dass onsen Här net hei ass!

De Klôs.

Mais do hun ech et jo grâd net groden, hîen ze groden. Dât ass mir en ârtlecht Groden!

De Jang.

An 't ass dach groden! Kuck, wann onsen Här, den Här Gölleknapp, fort ass, an de jongen Här, den Emil, ass, wé haut, och net hei, da sin ech Mêschter.

De Klôs (*lâcht*).

Êng dichtetg Mêscherschâft! Jo, den Uodem am Paradéis war och Mêschter, wel kên âner do war; mais esö bâl, wé d'Äppelfrêssesch do war, war et aus mat der Mêscherschâft. Wann d'Kâtz fort ass, waren d'Meis nach emer Mêschter.

De Jang.

Abé, Klôs, ech sin elo grâd Här a Mêschter elei! Ech wêrd dir dât elo gleich beweisen! Kuck! wât ass dât hei?

De Klôs.

E Schlössel, wann ech gutt gesin!

De Jang.

Geseis de! De Schlössel mécht de Mëschter, esö guor beim Pétrus! Oné dât Stéckelchen Eisen hei misste mir elo dréche sätzen! Dén ass fum Kèller! (*Weiszt en anre Schlössel*). A so, rich emol, wöfun ass dén hei?

De Klôs.

Wât soll ên dann um Eise richen?

De Jang.

Dass e fun den Cigâren ass! Gèlt, wärs du de Schnapp lass! Dommen Nékelchen, komm, ech hüolen dech beim Wékelchen!

De Klôs.

Gëss de huss! Mais so, den Här Gölleknapp ass jo am ganze Lant bekannt fir en éschte Kûschtert! Wö kann hîen dir dann d'Schlössele gin?

De Jang.

Gin? A wë kenst de mer haut fir fun hannen? Gin? Och du mein! Dé get iwerhâpt neischt! Do muss ên sech et gripsen! Wârt, ech gin emol e gutt Kraut sichen (âf).

De Klôs.

Gripsen? Alsö de Jang ass en Déf! Do wär de Klôs ower ze gutt! Ower esö muss et dënen âle Knéckerte all goen! Wë sét d'Sprachwürt? Wât ê spuort iwer de Mont, frest d'Kâtz oder den Hont! Wann den Här fir en hâlwe Sû sech en O'er ewèch schneide lész, kann de Knécht schons éppes drop-mâchen! Do ass et ower nach fill bësser zu Wôprech! Do kritt ê, wât sech schéckt, an 't brauch ên net ze gripsen an ze grapsen!

De Jang (*brengt Wein an Cigâren, a schènkt an*).
Da jé, Gësonthêt, Alen! An da kucke mer emol,
op ên erausschmâcht, dass e geföschit ass!

De Klôs.

Prost!

De Jang.

Wât sés de derfun! Hei hûol eng Cigâr!

De Klôs.

Hm! Dé kent ê schons Muörgens en Ichter hûolen!

De Jang.

Ëchte Würmeldénger Kôpchen! Wât soll ên dann
och nach schlècht liëwen? Jé, à la votte!

De Klôs.

Drenks de dërs dann all Dâg?

De Jang.

Wann ech wel! (*weist de Schlössel*) Hei ass den
Erléser!

De Klôs.

Gêt dât der dann dûrch? Du hûos dach schons
dack sëlwer geklot iwer dé Geizhals fu Mëschter!
An ech wëss, dass den Här Gölleknapp eng Laus
gîere schönne géf, fir de Pëlz ze kréen.

De Jang.

Richtig bei Leipzig! Ower de Botzjang ass net
esö domm, wë e gröss ass! So, geseis de mir net
âf, dass ech net op d'Nûos gefall sin?

De Klôs.

Soss wär se wirklech net esö spat!

De Jang (*lâcht*).

Nën! nën! Dât éleift Gebot, a soss neischt! Lass
dich nicht erwischen! Prosit!

De Klôs.

So, du bass op dem onrèchte Wé fir déngem Här de Geiz âfzegewinnen.

De Jang.

Afzewinnen? Mais so, bass du gedéft? Mei léfe Jong! Ech wel wëtten, wann dén emol an d'Luôt gelüocht get, sét en nach, sie sollen net zefill Këschte mâchen beim Begrêfnes. Haha!

De Klôs.

Wann den Haff Pier en enner den Hänn hätt, dé kréch e schons bekëert!

De Jang.

Kê Mensch op der Wêlt! Wât ugebuoren ass, jét de Want net ewèch!

De Klôs.

Da lauschter emol, wě de Pier sénger Frâ d'Lid-derechkêt ferdrîwen huôt.

De Jang.

A wě dann?

De Klôs.

Den Haff Pier kôm am Spîrkel fum Plö hêm, nâss ewě èng Zopp, 't huôt em an de Schong geknêtscht. Wě en an d'Haus wollt gôen, sét seng Frâ zu him: D'Zopp ass nach net fiêrdeg; ech hát kê Wâsser. Gé huól mer en Émer Wâsser, du bass jo maschnâss, de Rén dêt dir neischt weider. De Pier gêt — —

De Jang.

Dén Êfalt!

De Klôs.

Da lauschter! De Pier gêt, bréngt Wâsser, a wě en an d'Kiche kent, schött en der Frâ de ganzen Émer foll op de Kapp. „Do, sot en, du bass jo maschnâss, de Rén dêt dir neischt weider, gé, schéff dir dei Wâsser sêlwer!“ An d'Frâ war gehêlt!

De Jang.

Onsen Här hätt einfach gesot: Do ass dāt Wässer alt namol ferlūfor! (*Kuckt zur Fenster aus, spénigt op!*) Mais Donnerlêwech! Do enen am Wé kent den Här Gölleknapp! Dé kent hurteg erem! Drenk! Jé, fleiss dech! (*Reist d'Fenster op an drét alles ewèch*).

De Klôs.

Jo, dāt éleft Gebot: Lass dich nicht erwischen! (âf).

2. Scén.

De Gölleknapp.

De Gölleknapp (*richt de Cigârendamp*).

'T ass hei banne gerâcht gin! A, de Bedéngter fu Wôprech huôt gerâcht. Pûr Verschwendung! (*Setzt sech bei den Dösch a steipt en Abléck de Kap an d'Hand*). Da soll en éndlech kommen! Éndlech! 'T ass wonnerbar! Mě wě honnert Mol hun ech em geschriwen, dāt grësst Gléck fir mech um Ierdbûodem wär, wann en eriwir bei ons kommen, an elei wunne gëf. An elo, wö ech secher wëss, dass e kent, hätt ech bâl lêfer, e blëf do! Hm! Hm! Wě reimt sech dāt? (*rösselt de Kap*). Hm! Hm! Bis heihin war ech um Schloss an um Haff Här a Mëschter; 't ganz Dengerschâft huôt no menger Peif gedantz, iwerall ugesin an estimëert! Dë bëscht Familljen am Land mâchen sech èng Èer draus, fir mam Här Gölleknapp Emgank ze hun; beim lëschte Banqué fum Akerbauverein zu Letzebûrg huôt esöguor den Här Staatsminister mir d'Hand gedréckt. Dât dët gutt bis an d'déck Zëf! Ja, a wann elo dé reiche Mononk hei ass, dann ass et filléicht aus mat ménger Hërlechkêt! Da leit alles um Bauch firun dem Milljonnär fun um, an 't ass kê më do, dé frum Gölleknapp bockelt a scharwenzelt. Dât kent ech êmol net ausstoen! Mais

de Mononk ass âl, an ech wëss, dass e mech zu sengem ênzegen Iérwe' bestëmmt huôt. Milljöne fent ên net op der Gâsz, do muss ê schons e wëneg dÛrch Fangere kucken! (*klengelt*).

3. Scén.

De Gölleknapp an de Botzjang.

De Jang.

Wât ass dem Här gefälleg?

De Gölleknapp.

Ass den Här Hâlfest net do?

De Jang.

Ech mängen, e wär elo grâd aus der Scheier an d'Haus gângen. Sie hun haut de muôrge geschlûocht, en ass a këngem Fall weit fort.

De Gölleknapp.

Schéck en e wëneg erâ bei mech!

De Jang.

Gleich! (*welt fort*).

De Gölleknapp.

Nach èppes!

De Jang.

An Èrem Dengscht, Här!

De Gölleknapp.

Mei Mononk, de Barong fun Eisen, wèrd an den éschten Dég hei ântrèffen. Du mechs him dé zwê bèschter Zômmer an d'Reih, dât blôt an dât rôt.

De Jang.

Mais dât si jo Èr Zômmeren!

De Gölleknapp.

Ech wëss! Mais de Mononk, de Barong fun Eisen, ass gewint ze hêwen an ze wunnen. wë e Kinéck; fir hiën ass dât Bëscht hei nach ze schlecht. Mir mechs du dé zwo Kummeren enenân lénks an d'Reih. Alsö wë gesot!

De Jang.

Servitör! (*af*).

4. Scén.

De Gölleknapp.

Hûot dé Kîerel mech nach drun erönnere missen, dass haut um Haff geschlûocht ass gin! Dë Wirtschâft kascht ên em Deiwel sei Gëld! Emer honnert Mark war dé Mâscht wîert, a wann de Verwalter an seng Frâ e Stôt fëere kenten, hätten sie et net gebraucht! Ewëg geworfent Gëld! 'T ass gutt fun dénen ânre Leiden hirem Fëtt zîeren! E Kreiz ass et, dass esö fill Leit de Wîert fum Gëld net bogreife wöllen! Fill Gëld, wât ass dât e Genoss, a wann et och neme wär, fir dran ze wullen!

(*Sengt, a beim Refrain gët en am Marsch em d' Bühn*).

'T get alles haut nom Gëld taxéert,
Hûos du kê Gëld, du ârme Mân.
Wär ên haut gîeren estiméert,
Da mussen d'Sûten d'Hâptsâch mâ'n!

:/: Wö de Beidel kléngt,
Gold a Sölwer blénkt,
Mecht all Dir sech op,
O'në Schlössel drop. :/:

D'Gëld ass a bleift dé bëschte Mîwel,
Wel ö'në Gëld ass ê ferstöss;
D'Gëld hölleft iwer Grûof an Hîwel,
Wär en och nach 'sö schlecht zu Föss!

Ach! elo fällt mer ân, dass ech nach haut op d'Schlass fu Wôprech soll fûoren. E scharmanten Här, dé Grôf fu Wôprech! Dûrch an dûrch en Edelman! Mais haut eng Visitt! wê gêt dât? D'Finett ass schlamm, a mam Bijou trauen ech mer net recht! Dât rösselt eng Kêer mam Kapp, an da gêt et gêr oder onggûer Koplibunzli. 'T sollt ên och mê wê zwê Bidéen hun! Ower dé frëssen nach ze fill! Dât schönt Geld! Wann et net wégent dem Gesprêch wâr, ech kent gutt zu Föss goen, 't wâr fill gespûort! Neme gespûort, dât bleift mei Wûrt! Nemen zesumme geschârt, wât de Kôp mê déck, wât d'Frét grësser ass! — — — — — Mais wât gëf dât, wann elo de Mononk, den Här Barong fun Eisen, ukomme gëf? E wêrd dach nach firaus eng Dépêsch schécken! Wel de Landauer muss op d'Gâr, soss wâr all Respekt zum Deiwel! An 't muss am Dûorf geröschet gin, ass wann den Herzeg dûrchrenne gëf! Ower d'Visitt zu Wôprech? — — — Nu jé, den Emil kann och dâhin a méng Plätz reiden! (*'t klappt*). Entrez!

5. Scén.

De Gölleknapp an den Hâlfest; um Ênn de Botzjang an den Nêkel.

Den Hâlfest.

Bon jour! De Jang hûot meeh eropgeschéckt!

De Gölleknapp.

Majâ, hei sôtzt Iéch! Mir hun e wéneg mat enên ze schwätzen! Mei Mononk, den Här Barong fun Eisen, kent dêr Dég ên elei un.

Den Hâlfest.

Wîen ass dât?

De Gölleknapp.

Jé, dir kénnt e jo! Mei Mononk, de Méchel — —

De Gölleknapp.

Dât spilt kèng Roll, sot de Bauer, wě d'Ég iwer e gängen ass! Ê fir alle Mol mei Mononk ass e Milljonär an de Barong fun Eisen!

Den Hålfest.

Jo, Mechel Eisen, dât war emmer sein éerleche Numm, a wõ en de Barong font hûot, dât wërd hie mer och wuol soen!

De Gölleknapp.

Alsõ, dir wösst elo, wõhin! Wann èppes fun senger Vergângenheit ener d'Leit kent, kent dir âpâken an d'Blât botzen! Här ass Här a Max ass Max!

Den Hålfest.

An de Max kritt e Maulkuorf un, wölt dir soen! Ech hu kèng Bång! Êschtens brauch eeh kê Klauschter um Monn fir stel ze hâlen; an zwêtens hätt dir mech schons lîng geschësst, wann dir en âner fanne gëft, den îch esõ fil' eraus klappt aus èrem Haff wě och!

De Gölleknapp.

Härekommando ass Knêchtsârbecht! 'T ass wě gesot! Dir kent mâche wě dir wölt! Nu muss mei Mononk e wëneg ordentlech empfânge gin! All Haus hûot jo e Fûndel, fir erauszehângen, eeh hun dât dẽ lèscht Këer beim Herzogsgeburtstag gesin; a firun d'Duorf richt dir èng Èrepûrt op!

Den Hålfest.

Dât kascht ower Gèld!

De Gölleknapp.

Gèld? Kèng Rîed fu Käsehten! Dẽ wuossen op de Bém! Mir hun nach dẽ âl Léderbém fun de Râfen aus dem Pîerdsstall! Op all Seit ên, ên uowe quësch, alles mat Moss a Guirlanden ageklêt, an d'Sâch ass komplett! De Schölmëschter gêt mat de Bõfen Moss

an Echelâf erbeischlêfen — op den hâlwen Dâg gêt
et an der Schöl net un! — an d'Médercher aus dem
Dûorf röschten alles! Wö sin nun do fir Käschten?

Den Hâlfest.

Ass dât alles schons kommedeert?

De Gölleknapp.

Dûerfir hun ech îech ruffe loszen! Dir sollt dât
alles an d'Reih setzen!

Den Hâlfest (*zur Seit*).

Ah, do ass den Hâlfest nach gutt! (*hât*). Ech wêss
fraus, de Méchel — pardong, den Här Barong fun
Eisen, get net dē Bön fir all dē Musek — nu jé, 't
soll gemâcht gin!

De Gölleknapp.

Nach èppes! Ech hu göscht gesin, wē d'Leit do-
hannen am Bongert Blîeder geschärt hun — — —

Den Hâlfest.

Och Gott! Dât waren em Treipepitt seng Kanner!
Ech hun se och gesin! Dē Leit brölle fun Armut,
an 't ass jo guôr kē Schûot!

De Gölleknapp.

Kē Schûot? Mais da kent dir se jo och opschäre
loszen, an da bleift èng Parthie Strêh ze ferkâfen!
'T ass gutt, wel 't gêt schons esö knapps genoch
eraus!

Den Hâlfes!

Knapps eraus? En Donnerwitzelchen! Da wöl ech
ower e Spözböf sin, wann op dem Haff net all Joer
zèng Dausent Frang rèng sin; ech kann och rēchnen!

De Gölleknapp.

Jo d'Recèttten! Ower dē schwëer Dépensen! Do
hûot den Traûfelmètt namol èng Rechnonk geschéckt
fun zwanzèch Mark iwer Arbechten am Kêhstall.
Hûot dé wirklech dât ferdéngt?

Den Hälfest.

De Mètt ass e bräfen, treien Arbechter! Iwrégens
hun ech jo seng Dég notéert, 't wèrd schons klappen!

De Gölleknapp.

Klappé kann et op ert Boch! Dât ass esö guôr
më wë seeher! Ower ir den Här net geströpt get —

Den Hälfest.

Wât sot Dir do? A wann elo de ganze Buték
afåle gëf, da bestellen ech kën Handwërksmau më.

De Botzjang.

Här Gölleknapp, 't ass esö e knaschteche Bauer
do, hie sét, e wär Ère Brudder a misst ongedéngt
mat Iéch schwätzen!

De Gölleknapp.

Mei Brudder? Da so, e soll an der Kichen op
mech wârdén!

Den Nékel.

Hei sin ech schons! Weisz dei Brudder dach net
an d'Kichen!

De Gölleknapp (*béss*).

Mais ass ên dann emol an séngem Haus net më
Mêsechter! Du huôs hei neischt ferhûor, a mâch dass
de ewèch kens (*âf*). (*De Botzjang gêt zur âner
Seit âf*).

6. Scén.

Den Nékel an den Hälfest.

(*Sie bekucken sech e puor Abléck*).

Den Nékel.

Ass et mëglech? (*Sötzt sech a kreischt*).

Den Hålfest.

Jé, kreisch net, Nékel! Courage! Sêf e Maq! Nu jé losz dât Gepinsch! Dât ass gutt, wann ên e Schîrtech huôt, fir âfzewöschén!

Den Nékel.

Mei, lëfen Hålfest! Nemen é Brudder, an dên nun nach ferluôr!

Den Hålfest.

Net ferluôr, neme ferirt!

Den Nékel.

O, dât dêt wě! Mein Hîerz ass net gråd fu Wuôs, ower, — o, dât wě!

Den Hålfest.

Nun zöss dech! Wuôrfir huôs de dé Bårt?

Den Nékel.

Kuck, wann ê më Geseschter huôt, dann ass d'Lëft gedélt ener se all. U jiddrerengem hängt e Stéck fum Hîerz! Dât drët sech lichter, wann ên ênt ferlëert! Ower ech hát nemen dên é Brudder a mat Fréden hätt ech gîer dë lësch Dröps Blatt fir e gin. Ach, elo ass et gråd ass wann de Wanter mat Eis a Schně mir an d'Broscht gezun wër!

Den Hålfest.

Du huôs jo Frâ a Kanner!

Den Nékel.

Dât ass èng ganz âner Léft! Méng Familljen, dât ass kê Stéck fu mir, dât sin ech ganz mat Leif a Sêl! Huôl mer méng Familljen, an ech sin net më, huôl mer mei Brudder, an ech bleiben nemen hallel!

Den Hålfest.

Jé, getrëscht dech! 'T kommen am Lîewen nach âner Schlě!

Den Nékel.

Du wëss gutt, Hålfëst, d'Lêwe war bis haut fir mech èng hårt Schöl! Dåg an Nüocht hun ech geschafft wë e Bîer fir Brësem an der Kûscht ze behâlen! Më wë èng Këer wollt de Mutt mer an d'Box fâlen, ower wann da meng Fra mer an d'Aae' bekuckt a gesot huôt: Nékel, gef dech net! a wann d'Kanner mir bâl op de Kapp geklomme sin, kuck, dann hun ech èng Force a mer gespirt, ech hätt drei Samsonen a Stécker gerass! An ech hun et gepackt! D'Kanner sin ewell mâns, sie schécken sech gutt, an 't gêt elo sëer firun!

Den Hålfëst.

Dât ass de Sége Gottes.

Den Nékel.

Jo, ònë dé gêt et net! Ower wë ech mei Brudder hei am Hîerz drôen, dë Lëft hun ech mat der Spönn agedronk! 'T Blut ka jo net lëen! Dât ass èng Iérwschâft, 't ass ugewuöss, a wann et ewèch gerass get, dât dët terribel wë!

Den Hålfëst.

Séf rôheg, Nékel! Du fens dei Brudder nach erem!

Den Nékel.

Och nê! Hålfëst. Kuck, dât ass gråd dât trauregt bei der Sâch. Kuck, wann ech elo beim Grâft sténg, an sie gëfe mei Brudder begrûowen, 't gëf och an d'Hîerz schneiden; ower ech hätt en Trösch! „En ass gutt fersûorgt, gëf ech soen, fum Himmel kuckt en erâf als onse Schutzengel!“ Mais esö, do ass all Hoffnonk emsoss! Wiên de Gêzdeiwel èng Këer an senge Kloen huôt, dé kent net më lass aus senge Pratzen! De Stolz an de Gêz hu mir mei Brudder gestuöl! (Sie sangen.)

Wîe Stolz a Gêiz wölt siche go'n,
 Dé lêft sech d'Bên net wont!
 Wel wann ên em sech kucke wölt,
 Dann hûot ên sie schons font.
 Sie wunnen emer bei enên,
 An hun am Logemènt èng Schwèster,
 Dë e gëllech gleicht,
 An dë sech Dommhêt nënnt.

'T ass schên a gutt, dén Seint fersûorgt,
 An och op d'Ëer hält!
 Dât soll all Mensch, wel ònë dât,
 Ass ên en ârmen Hêld!
 Dach iwerall bestêt èng Môsz,
 An hei ass dât d'Hâptsâch,
 Dén d'Môsz hei iwerlâfe lëszt,
 Dén ass a bleift en Drâch!

Den Hâlfest!

A propos! Nêkel! Wëss de schons, dass dein Êm
 Mechel erem soll kommen?

Den Nêkel.

Wënnë dann? O, wât hun ech ewel ferlângert no him!

Den Hâlfest.

Dèer êschter Dég ên! Wanns du kens e pûor Dég
 heibleiwen — — —

Den Nêkel.

E pûor Dég? Kèng Stonn weider an desém ong-
 gaschtlechen Haus! Dë Ëer krëen se net, fir de
 Nêkel erauszewîerfen! Ech gi freiwölleg!

Den Hâlfest.

Du kens jo bei méngem Brudder am Dûorf dech
 aquartëeren. Iwerlé der et emol! Du bass emer wöll-
 kem! Êddë, ech muss goen (*rêcht him d'Hand.*)

7. Scén.

—
Den Nêkel.

Fir em Mononk Welkem ze soen, kent ech schons en Dâg dru woen! Schons drösseg Joer hun ech neischt më fun him hëeren. All Joer zwê Mol hun ech him geschriwen, ònë èng Èntwert ze krëen. Ech wêss em ower neischt Lêds gedoen ze hun! Ech a mëng Kanner hu bâl all Dâg fir e gebiêt, dass et em soll gutt ergoen. Wât èng Frêt gëf dât, wann ech e kent un d'Hîerz drecken a soen: Nu fêhlt onsem Haus neischt më! Bleif bei ons, du solls déng lèscht Dég hei a Rôh a Fridden zöbrëngen! Wât e Gléck wâr dât! Wât gëf onst Aan sech frëen, wât gëfen d'Kanner am Gléck schwammen! Jo, ech bleifen hei! A wann et och zwën, drei Dég dauert, ech bleifen hei! (*âf.*)

8. Scén.

—
De Gölleknapp, dann den Emil.

De Gölleknapp.

Ass e fort? Dass Gott sei Sége gëf! Dât gëf nach fêhlen! Jôer lîng hun ech u mëngem Plîng geschmit, mat filler Më Stëngche fir Stëngche zu mëngem Glécksbau bëgedroen, a nu soll ên Dâg, èng Stonn, èng Minut alles an e Kôp wîerfen, wë de Want am Abléck dât schënst Kârteneischen emblëst! Och nèn! Dât dârf net sin! Fill lëfer — — — — — Nu jé, en ass jo fort!

Den Emil (*tret erân*).

Wât häss de gîer, Papp?

De Gölleknapp.

Du solls op d'Schlass no Wôprech reiden, èng Stonn do bleiwen, mei bonjour soen an sie all âluoden, e Méndeg hîer ze kommen, dass ech hinnen mei Mononk firstëlle kann!

Den Emil.

Ech kann haut net dohin!

De Gölleknapp.

Fir wât dann? So, wât huos de? Wât ass dir?
Du bass net frei!

Den Emil.

Ech hun dë lèscht Këer mat der Kârt do ferspilt!

De Gölleknapp.

Ferspilt? Jeses Maria! Dë Jong ass mein Döt!
Ferspilt? A wifill?

Den Emil.

Dausent Frang!

De Gölleknapp (*schlét d'Hänn um Kapp zesammen
a lészt sech op e Stull fälen.*) (*Kécht a seifzt.*)

Ech sin ewëch! E Schlâg! Dausent Frang! Wë
en dât sét! Esö non-cha-lant! Dausent Frang! Ass
wann et e Meisdrëck wär! Mei schënt Gëld!

Den Emil.

'T ass jo och neischt! Esö lompeg dausent Frang!
Mir hun se jo!

De Gölleknapp.

Muss ên et dann ewëchgeheien, wânn ên et huot?
Lompeg dausent Frang! Wann dât dir neischt ass,
ech bezuolen et net!

Den Emil.

Ech hu mein Éerewürt gin!

De Gölleknapp.

Ech gi kê Knapp önë Hèng fir dein Éerewürt!
Ower Dausent Frang! Jé, ech Êfalt! Ech dënken,
dë fu Wóprech hu gîer onse Besuch, wel sie gîer
den Emil hätte fir d'Joffer Lina, a nun ass et fir
him méng schë Féchsercher âfzefuddelen. Dausent
Frang! A wë ass et mëglech, dausent Frang ze
ferspillen?

Den Emil.

Mir hu gebankt! Do ass dât neischt!

De Gölleknapp.

Neischt? Dausent Fraug, ass dât neischt? Wât muss ên drécken a quôtschen fir honnert Frang bei enên ze krëen! An nun erëscht dausent! An dât ass neischt?

Den Emil.

Ech fûoren net më op d'Schlass, bis ech bezuôle kann!

De Gölleknapp.

Da bleif dohém! Lâf bei der Deiwel! Fir âcht Dég erëscht fir dât fatzëgt Schöld fun engem Honn, dâs du gehandelt, drei honnert Frang bezuolt, haut erem dausent Frang! Mais merci! Ower nên! Mei léft Gëld, méng ênzech Frët, dât gat net esö ewèchgeworf!

Den Emil.

Da get et iwerall bekannt, an ons Éer — — —

De Gölleknapp.

Jeses, losz mech röhëg! (*setzt e wëneg do, de Kapp an d'Hand gesteipt.*) Nën, dât wär mein Döt! Hei hûos de dë dausent Frang! (*höllet èng Rouleau aus dem Tirang a lét se op den Dösch.*) Mei schënt Gëld! (*kreischt.*) 'T ass e Stéck fu méngem Hîerz! Ech lëwen e Joer manner! Komm nach èng Këer u mein Hîerz, du léfe Frent! (*Weit d'Rouleau an der Hand.*) Dausent Frang op èng Këer! Gott stë mir bei! Ech iwerstin et net!

(*Rideau fällt.*)

Zwêten Akt.

1. Scén.

De Méchel.

De Méchel (*sëtzt sech op e Stull, an zét den Otem e puor Mól schwéer.*)

Éndlech erem dohêm! Wë gutt dêt do d'Rascht!
 Ech spîre mech zwanzech Joer më jonk! 'T gêt
 ower neischt um Iérdbuodem iwer dë lëf Hêmecht!
 Dât ass dât Hëllegst an dât Hêchst! Wö ên och
 gêt oder stêt, op ên am Gléck schwömmt oder
 d'Sûorgen drécken, op ên âl oder jonk, gesont oder
 krank, emer an emer flët de Gêsch, dén onröegen,
 iwer Bîerg an Dal, iwer Länner a Mîer zur Stâdt,
 zum Dîerfchen, zum Háus, wö mir gebuoren, wö
 Papp a Mamm hir Lëft un ons ferschwënt hun, zur
 Hêmecht, dë kê Paradéis an der Frêmt ersëtze
 kann! (*mé róeg*) Ech hât doiwer Hîerz wât begîerts
 de, Gold a Gêld, Reichtom an Êer, ower wât mir
 geféht, wât ech mat Schmierzen Dâg a Nüocht fer-
 mösst hun, dât hun ech elo erem, a kê Mensch soll
 mer et erem entréissen, mei Lant a méng Hêmecht!
 (*Sengt.*)

Dé schönste Reichtom op der Wêlt,
 Dén Hêscheleit zu Prenze mécht,
 Dén d'Onggléck möllt an d'Sûorge brecht,
 Dât ass net d'Gold, dât ass net d'Gêld,
 'T ass d'Hêmecht, 't ass d'Hêmecht,
 'T ass dë lëf Hêmecht!

Am frême Land, wö et och ass,
 Fent d'ârment Hîerz net Rascht a Röh,
 D'Verlangren dreift emerzö
 Trotz Grófegutt a Marberschlass
 An d'Hêmecht, an d'Hêmecht,
 An dë lëf Hêmecht!

(Schwätzt.)

Soll den Haff dann ausgestuorwe sin? 'T ass kên den sech weiszt! (Sôtzt sech erem.) Nu jé, ech hun Zeit!

2. Scén.

De Mechel an de Botzjang.

De Jang (*Incem Erântriéden.*)

A wât ass dât haut? Schons erem ên?

De Mechel.

Schwätz net lîng, a bring mir e pûor Pantoffelen!

De Jang.

Hâlt lêfer ér Schong un, wel wann onsen Här kent, get et ze lîfen! Wât ass ère Begîer?

De Mechel.

E pûor Schlappen, hun ech dir jo schons gesot! Geseis de net, dass ech mitt sin?

De Jang.

Da gitt en zwûor ânescht raschten! Hei get net logëert!

De Mechel.

Wât erlâbt dé Schnautzfull sech? Wîen ass Mêschter hei, ech oder du?

De Jang.

Ech net an dir fill wëneger! Hei ass d'Dir!

De Mechel.

Du fens se êschter wë ech! Du, du (*hiéft de Bèngel gént en*), du vëcrèckege Schneitbankskapp! (*De Jang lêft aus.*)

De Mechel (*mé rôheg.*)

Dât ass emol èng Dèngerschâft Nummero Ênt. Mais wât! Dé kritt gleich seng fëerzeng Dég.

3. Scén.

De Mechel, de Gölleknapp an um Ènn den Hålfest.

De Gölleknapp.

(Kent stirmesch erân, mais bleift stutzech stoen, wé hién de Mechel esó einfuch geklêt geseit.)

De Mechel.

Da jé komm, Nevë! Kënns de dein Èm Mechel net më?

De Gölleknapp.

Jeses, Mononk! Dë Fréd, dë Pläsëer, dë Iweraschonk

De Mechel.

Jé, hei gef mir d'Hand! Wöllkem! Du hûos, wë et schéngt, e Knécht, dën net derbei war, wë d'Politesse an d'Mančeren ausgedêlt si gin.

De Gölleknapp.

De Jang?

De Mechel.

Op e Jang oder Hèng hêscht, dât get em kê Récht, en Dölpes ze sin!

De Gölleknapp.

Hûot en dech blessëert, Mononk? Da muss e fort! Gleich! *(greift no der Kléngel.)*

De Mechel.

Gedold! Kèng Iwereilonk, sot de Schlèk! De Jang hûot jo mech net kannt! En hûot èppes gesot, wë wann en haut schons ên expédiëert hätt — —

De Gölleknapp.

Mais ja onsen Nékel — —

De Meéhel.

Halt! Dën ass fir mech dôt! Dë lîng Zeit kê Würt, kê Brëf fir mech, do ass et aus!

De Gölleknapp.

Ower du huôs dech secher geférgert, dass kèng Kutsch um Gare war, fir dech afzehûelen.

De Mechel.

Dât gëf och nach féhlen! Ech hun nach Bén, wě e Postpîerd, ech wëtten, a fofzech Dég lëf ech em d'Wêlt!

De Gölleknapp.

'T ass neme fir den Numm! E Milljonnär — —

De Mechel.

Du huôs Rêcht! — ass êtlech Mol më geplot, wě en ârmen Doléhner! Du huôs ganz Rêcht!

De Gölleknapp.

Nên, ech mêngen, e Milljonnär, misst dûrch sein Optrîeden a seng Lîewensweis sichen, dén âneren ze imponëeren.

De Mechel.

Wě soll ech dann oprîeden? Mèngs de, nemen mat den Talonen? oder op den Zëwen? Jé, wanns de net gëss! A Lîewensweis? Wësst de, wann ech hongrech sin, îessen ech; an iwer den Dûscht sin ech och nach emer Mêschter gin!

De Gölleknapp.

'T ass net dât! Mir stin hei, wât Rang a Vermëgen ugêt, weit iwer dë âner. Mir müssen onse Respèkt fersûorgen!

De Mechel.

An dûorfir soll ên dë âner hir Armut më fille loszen? Nën! Nën! sich mat déngem Reichtom hir Lâg ze ferbësseren, hëllef en erop wě a wôs de kanns, esô wiszt dei Respèkt a gelëft bass de fun allen!

De Gölleknapp.

Ech hát ordenčert, dass e fěstlechen Empfank fir dech stattfanne soll. Dát ass nun och zu Wässer!

De Mechel.

Dát wär schons gângen! Do hätt ech gleich jidder-
engem d'Hand können drécken a mech bekannt
machen.

De Gölleknapp.

D'Hand drécken? Dûorfir sin d'Leit ze schei! Wel
ech hun iwerall soe loszen, mei Mononk wär de
Barong fun Eisen, e fillfache Milljonnär, dát impončert!

De Mechel.

Barong fun Eisen? Hahaha! Wě schën dát klängt!
Dát ass Musčk fir d'O'er! Barong fun Eisen! Bon
jour, Här Barong! Ower wien ass dát?

De Gölleknapp.

Net? dát wär eng fein Idě fu mir?

De Mechel.

Barong, ech? Nën! Nën! ruff mein ěherleche
Numm an d'Wělt, Mechel Eisen! an clausent an dau-
sent Arbčchter op dčer Seit dem Mier donke foll
Respčkt d'Kâp âf! Ower de Barong fun Eisen kčnt
kê Mōnsch, en ass mir sčlwer frēm!

De Gölleknapp.

Sie nčnnen dech hei all esč!

De Mechel.

Nën, sie nčnne mech Mechel! Einfach Mechel oder
Ěm Mechel! De Barong ferkâf engem âner, du kriss
net fill derfir!

De Gölleknapp.

Mat de Verwaltongsregčschtren ass alles an der
Reih. Soll ech se haut firleen?

De Mechel.

Och nén! Ech hu jo eigentlech Hypothék op den Haff an d'Schlass elei. Mais du kriss jo alles. Wanns du d'Sâch gutt fëerts ass et dei Profitt!

De Gölleknapp.

An onsen Nékel!

De Mechel (*béss*).

Nënn mir dén Numm net më! Déer Dég ên gi mir bei de Notär, an da get d'Sâch an d'Reih gemâcht! Mais so, wö ass den Emil?

De Gölleknapp.

En ass grâd eraus op d'Jüocht! E wërd schons kommen! (*'t klappt*). Herein!

Den Hâlfëst.

Bon jour! Här Gölleknapp, 't ass alles an der Reih fir den Empfank!

De Gölleknapp.

Mais mei Mononk ass jo schons hei (*weiszt op en*).

Den 'Hâlfëst.

Bon jour, Här Barong fun Eisen!

De Mechel.

Kreizdonnerwêder! Wât e Gebarongs! Ech hêsche Mechel Eisen!

Den Hâlfëst.

Mais den Här Gölleknapp — —

De Mechel.

Ass en Efalt! Mei Numm ass Mechel an domat ab. Mais so emol — — (*wöschd sech d'Aaen a kuckt den Hâlfëst fèrm un*). hm! hm! Mais so, bass du et oder bass de et net?

De Gölleknapp.

'T ass onse Verwalter!

De Mechel.

Du bass den Hålfest, oder ech wöll en Dreibitz sin!

Den Hålfest.

Jo, mir hun ons frëer gutt kannt!

De Mèchel.

Mais dât gléfe mer! Kèng Bridder hun esö unenên gehänge wë mir. Ei! dât ass groden. Komm emol hîer, âlen Zakertjöss! (*Kösst en*). Elo ass d'Schlass hei mir dausent Mol esö lëf! (*bekuckt den Hålfest*). Mais hei, du sés neischt!

Den Hålfest.

Wät gëf den Här Barong gîer wössen?

De Mechel.

Do hëert ower d'Weltgeschichte op! Kuck, Aalen, wanns du et net wärs, gëf ech dir èng wëtschen, dass de mængs, de russische Këser wär dei Mononk! Mais ernimm de Barong net nach èng Këer! So, Nevě, bréng ons zwén Aaler èng gutt Fläsch an e gudden Zigâr! (*De Gölleknapp âf*).

4. Scén.

De Mechel an den Hålfest, zeitweileg de Jang.

Den Hålfest.

Nu sin ech fröh, wë e klengt Kant, Mechel! Nu kann et nêss frei fun der Lîewer ewëggoen!

De Mechel.

A wuorfir dann elo erësch?

Den Hålfest.

Ëschtens hât ech mir gedûocht: De Mechel ass e grössen Här! Ech war der Mènonk, de Reichtom

hätt dech stolz gemâcht an du wels neischt më fun engem gewöhnleche Mânn, wë ech ê sin, wössen an hëeren. An zwêtens huôt onsen Här, den Här Gölleknapp, mir ferbuoden, èppes mat dir iwer ons Vergangenhêt ze rîeden an ech misst dech emer Barong titulëeren!

De Mechel.

Ech mëngen, 't gëng mir èppes op, wë eng Speicherlicht! Ower du bass duobel am Irtom! Du bass mir haut esö lëf wë frëer, an hei um Schlass an um Haff sin ech Mëschter a kên Aaner! (*De Jang bréngt èng Fläsch Wein, Gliéser an Cigârren. E ferneigt sech drei-, féermol firum Méchel.*)

De Jang.

Soll ech âschänken, Här Barong fun Eisen?

De Mechel (*spréngt op*).

Mâch, dass de ewèch kens, oder ech hänken dir de Barong un! (*De Jang lêft fort*). So, komm emol erem! (*De Jang hält sech schei bei der Dir*). Hûos de kê Spigel eloeremer?

De Jang.

Gleich! gleich! den Abléck! (*Verneigt sech e puor Mol an dann âf*).

De Mechel.

Dât schéngt mer, dass fill hei ze ferbësseren ass! Wât mëngs de, Hâlfest?

Den Hâlfest.

Mechel, huôl mir et net iwel, wann ech dech erem dûzen an dir kloere Wein âschänken!

De Mechel.

Ganz zefridden! Da jé!

Den Hâlfest.

'T soll ên eigentlech neischt gënt seng Hârschaft soen! Ower onsen Här Gölleknapp an och den Här

Emil sin e wëneg ze höfferech! Wann ên och Sûen huôt, mir âner sin och Leit, an 't dêt ferfluchte wëh, wann ên trotz Arbëcht an Êerlechkêt behandelt get wë en Hont! Onë mech, dât muss den Här Gölleknapp sëlwer gestoen, gëf en en Drüttel maner Geschäfte mâchen! Öwer e Würt wë ener Komeroden, wës du mech hei ûgeried huôs, dât hun ech fun onsem Här nach net hëeren! An dach wösse mir och, wë weit sein Adel rêcht! Sei Papp, du wësst et jo sëlwer, war e geplote Mân, grâd wë onsem Här sei Brudder nach haut, mais fir dën gëf ech honnert Mol më, wë fir den Här Gölleknapp sëlwer!

De Mechel.

Ereifer dech net! Ech hun dir schons gesot, dass ech hei Mëschter sin a kën âner!

(De Jang bréngt e Spigel a rêcht dem Mechel en mat Verneigungen). Nu komm emol hîer, ech weiszen dir en Dënger, wë ech en net brauche kann! *(hàlt dem Jang de Spigel duôr, dën dra kuckt):* Wîe geseis de?

De Jang.

Mech sëlwer, Här Barong!

De Mechel.

Himmelkreizdonnerwîeder! *(De Jang ziddert un alle Glidder).* Hun ech e Gesicht wë e Barong? Fun haut un nënns de mech Êm Méchel, oder du muss d'Blât botzen!

De Jang.

Servitör, Här Êm Mechel! *(âf).*

De Mechel.

Nu losz mir emol e Glâs drénken an èng ûstfëchen, *(Sie mâchen dât)!* So, lëfen Hâlfëst, wësst du och, dass ech doiwer all Dâg un dech gedüocht hun? A wann ech dech bei mir gehât hätt, wîe wësst, ech hätt filleicht net no hêm ferlângert, oder wann ech gewoss hätt, dech hei ze trëffen, wâr ech secher

ěschter erem kommt. Wann ech an onst Marei, méng Frâ sĕleg, owens dohĕm fum Liĕwen, fu Frent a Feint geschwât hun, më wĕ dausent Mol hun ech dech als bĕschte Frenđ ernĭmt! Ass en dĕt oder liĕft en nach? hun ech daek gesot, mais e fergĕsst mer nie.

Den Hâlfĕst.

Grâđ, ass wanns du mir solls fergĕssen!

De Mechel.

Komm drenk nach ĕng Kĕer! (*Sie drĕnken*). Hâlfĕst, ĕnĕ dech lĕg ech an der Seine begrĕowen!

Den Hâlfĕst.

Jĕ, schwâtz net më dofun!

De Mechel.

Net? Da wârt! Wĕ ech zu Pareis ukommt sin, hât ech nach 120 Frang an der Tâsch! Ech hu gemĕngt, ech wâr e Kinĕk! Wĕ ech mĕorgens an der Hĕtel sollt bezĕolen, war alles ewĕch! Wĕor wâr et komm? Ech wĕss et net! De Wĕrt wollt d'Poliss erbeiruffen, du loszen ech méng Auer do, en Ierwstĕck fu méngem Papp! Du lĕfer Gott, ech gĕf nach haut ĕng Milljĕn drem, wann ech dĕ Auer kent erĕmkrĕen! - - - 'Sĕ war ech zu Pareis ĕnĕ Arbĕcht an ĕnĕ Sĕ an der Tâsch! Ech war alizeit frĕh mat der Arĕcht, hei hun ech gefrot, do hun ech gefrot - - - alles iwerfĕllt! Drei Dĕg sin ech esĕ dĕremer gezun; wât ech gĕss hun, a wĕfun ech gelĕft hun, ech wĕss et sĕlwer net më! Den Honger hât mech em de Verstand brĕocht an ech wollt fun der Brĕck erâf an d'Seine sprangen. Do hĕeren ech ruffen: „Wârt, du fâlt, ech sprange mat! 'T get e Compagniegeschâft!“ Ass hât mech der Blĕtz geschloen, sprangen ech zrĕck an dĕng Aarmen! (*zĕt den Otem e puor Mol schwĕer*)!

Den Hålfest.

Ech wëss et nach gutt, 't ass mir och net fergîess!

De Mechel.

Oh, dausent Mol hun ech dru gedûocht! Elèng a ferlosz am frîeme Lant, neischt ze reizen an ze beizen, an du op êmol méng Hêmechtsprôch, dë lëf Tën, mei schënt Letzebûrger Deitsch!

Den Hålfest.

Onser Hårgott huôt mech dohinne geschéckt!

De Mechel.

An du hu mir ons unenêgeschloss! Wann ên neischt ferdéngt hât, huôt dën âner, dé më Gléck hât, geblécht! Nën, ech sin nach haut iwerzégt, Bridder hätten net esö unenêgehålen wë mir zwën!

Den Hålfest.

An dât wârd nach haut këngem lëd sin!

De Mechel.

Nën! Mais so emol, wât ons am Iweldrun emer neie Courage gin huôt, dât war dei Lidd „Wann d'Sûorge Mêschter wölle sin!“ Dât huôt ons gestîerkt! Ech hun an Amerika wann et net gråd wollt zëen, neme breichen dât Liddchen ze sangen, an 't ass gâng, wë geschmîert! Losz mir et haut nach èng Këer sangen!

Den Hålfest.

E Kuôb ass èng Nûochtegeilchen gënt mir fir ze sangen!

De Mechel.

Da wârt, ech kann och! (*Sie sangen*).

Wann d'Sûorge Mêschter wölle sin
An d'Lîewen ons erdrécke wöllt,
Do dârf ên sech fir d'Wêlt net gin,
Do ass et gråd, wö d'Steipe göllt!

Do hâl de Bockel daper dûor, jo daper
 A sang mat ongedrêfem Bléck: [dûor
 Courage! Courage! 't ass alles net ferlûor!
 Courage! Courage! nom Lêd kent emer
 d'Gléck!

An trêffen d'Schlë dech dack an hârt,
 Föns du këng Höllef no a weit,
 Dènk drun: Dûrch d'Zeit ferdéckt sech
 d'Schwârt,
 An d'Menschen all si brâf geheit!

Do hâl de Bockel daper dûor, jo daper
 A sang mat ongedrêfem Bléck: [dûor
 Courage! Courage! 't ass alles net ferlûor!
 Courage! Courage! nom Lêd kent emer
 d'Gléck!

De Mechel.

Dât mecht èngem neie Mutt! Hätt ech dech dach
 doîwer bei mir gehât! Ower nun kann neischt ons
 më trènnen.¹

Den Hâlfèst.

Ausgehâlen den Här Gölleknapp! Wann hiên esô
 firumécht, a mir de Brei zefill ferdéckt, dann Eddë
 Haff! 'T get och nach Plâtzen, wô ê rôheg lêft!
 E Mönsh ass och kê Bötschel!

De Mechel.

Mein Neveu? da wârt! (*hurtech âf.*)

Den Hâlfèst.

Jo, den Här Gölleknapp! Dé ka mech blocken!
 De Geizdeiwel lész e net më lass aus senge Kloen,
 an 't ka kê gutt 'vnn krëen!

5. Scén.

Den Hålfest, den Emil an um Ènn de Nèkel.

Den Emil (*am Eråntriéden*).

Bonjour! Mononk! (*stutzt, wé hién den Hålfest elèng geseit*). Ah, ech hu gemengt, ech gëf den Här Barong fun Eisen hei treffen! (*Wüllt erem fortgoen*).

Den Hålfest.

Pardong, Här Emil! Ech hätt e Würt mat fêch ze schwätzen!

Den Emil.

Mat mir? Ech hu mech nach kêmols em den Haff bekömmert!

Den Hålfest.

Ower em seng Leit! 'T betrëfft këng Verwaltungssâchen, mais meng Dûochter Ketty. An do hätt ech giëren, wann dir mer dât Kant a Rôh losze gëft!

Den Emil.

Èrt Ketty an ech? Allerdéngs, 't ass e proppert, bildschënt Mëdchen, an en Amusement — — —

Den Hålfest.

Ech hu mech alsö net bedrun! Dem jonge Kant de Kapp ferdrëen, et gréng a blo belëen, dass et um Ènn sei Lêwe lîng net më frö ka gin. Get úocht op fêch, Här Emil! (*drét em*).

Den Emil.

An dir get úocht op d'Ketty! Wât féhlt dann nach? Bon jour! (*áf*).

Den Hålfest.

Jo, dûorfir sin ech do! Ech huôlen d'Sâch net op dë licht Schöller! Bësser ferhiddon, wë ferbësseren! Ah! kuck, do kent den Nèkel jo och erem!

6. Scén.

Den Hålfest, de Nékel, zeitweilig de Mechel.

Den Hålfest.

Losz d'Dir op, Nékel! 'T ka filleicht sêr gôen!
Ech hu gemengt, du gëfs d'Schlass net më betriëden!

De Nékel.

Ech muss, a wann och d'Lompen un d'Sténke
kommen! Ech muss mam Mononk schwätzen, a wann
et och d'O'eren allen zwê kaschte gëf!

Den Hålfest.

Sëf rôheg, Nékel! Den Ëm Mechel hûot sech net
zu sengen Onggonschten ferännert! E wëneg më âl,
ower emer dë âl gutt Haut, dë e frëer war!

De Nékel.

'T ass *èppes*, wât ech net begreifen! Dë lîng Zeit
hun ech him all Joer e puor Mol geschriwen, ower
e Mol kê Wurt Ëntwert!

Den Hålfest.

Du wërds èng falsch Adress gehât hun!

De Nékel.

Mais nèn! Mei Brudder hûot all Këer de Brëf
fortgeschéckt. Du geseis, sot en, de Mononk wöllt
neischt fun dir wössen! An um Ënn hun ech et bâl
sëlwer missen gléwen!

Den Hålfest.

An du hûos dem Gölleknapp esö fill Zötrauen ge-
schènt!

De Nékel.

Mais so, mengem Brudder? Kann dann ê Brudder
dén ânere bedrëen!

Den Hälfest.

'T mëngt ên, du wärs haut erësch op d'Welt kommt! Wölls de mat mir werten, de Gölleknapp huôt kën ênzege Brëf fan dir op d'Post gin!

De Nékel.

Soll dât mëglech sin? Dann Éddë Glâf un d'Mönsch-hêt! Nën! dât kann net sin! 'T wär jo gënt d'Natur! Nën, ech glëfen 't êmol net!

Den Hälfest.

Qui vivra, verra; sët de Französs! Mais laûschter, elo kent de Mechel wirklech erem! (*Den Nékel ass foll Spannonk*).

De Mechel (*am Erântriëden*).

Mei Neveu ass net opzetrommen! Ower dât hei soen ech dir, âle Frent, këng Müocht op Iërden wërd ons më trënnen! (*geseit de Nékel*). Hei! ass nach Besuch hei?

Den Hälfest.

Hei ass dein Neveu, de Nékel!

De Mechel.

Wîen?

De Nékel (*hült him d'Hand entgënt*).

De Nékel! Kënnt dir mech net më? Oh! wât êng Fréd, wât e Gléck!

De Mechel (*hârt*).

Ech kënnen êch net! (*âf*). (*De Nékel fällt op e Stull*).

Den Hälfest (*fir sech*).

Êng hârt Prûof fir d'Nerven! (*hârt*). Nékel! (*De Nékel èntwert net*). Nékel! (*rösselt en*). Komm, mei Jong! Neme Mutt! Komm! mir musse fort! mais Courage! Mat der Zeit pléckt ê Rösen!

De Nékel.

Nên! Ech gin net fort! Entwéder — oder! Mei Mononk — oder 't schlët en Donnerwîeder drân!

Den Hâlfest.

Jé komm! Ech schwätze mat em!

De Nékel.

Du? Du? Nên, ech schwätze sëlwer mat him! Ech! ech! kên âner! A wann ên op der Wêlt ass, dén sein Êm Mechel lêfer huôt, wê ech — — — nên! kuck! Hâlfest, ech bleifen!

Den Hâlfest.

Da bleif! du ëherlech Haut! De Mechel huôt èppes gënt dech âgeblôsze kritt; ower wât Rêcht ass, liebt Gott; an dêngem m wêrden d'A'en opgoen, wêl d'Rêcht muss frë oder spët Mêschter gin! (*âf*).

7. Scén.

De Nékel.

Afgewisen! Och fun him! Wât hun ech da ferbrach? Nên, ech hun dât net ferdéngt! Mei Mononk kënnt mech net! Sin ech esö fallëert? Zwar hun d'Suorgen an d'Arbecht mir de Stempel fu síechzeg Joer opgedréckt, mei Gesicht ass foll Rompelen, a richt a stramm wê en Zaldot kann ech net më goen. Ower hei an der Broscht sin ech jonk bliwen! Mat démsëlwechte Feier fu frëer; mat dêer nâmlechter Lëft fun zwanzech Joer hânken ech un allem, wât mat mir Familljen! Mononk, Brudder, Fra a Kanner, all hun sie hir Plâtz am Hîerz! A nun wöllt den Êm Mechel mech net kënne, a mei Brudder weiszt mer d'Dir! An ech gi mech net, êmol net! 'T ass e Missferständnöss, an dât muss sech opklëeren! (*Riddo fällt*).

Drötten Akt.**1. Scén.**

De Klôs, më spët de Jang.

De Klôs.

Do sin ech mer d'Bên nëss èng Këer stompech gelâf fir kên heihëm ze fannen! Wüorfir lëstz de domm Kächen mech net an d'Kichen erân! Esö elèng clei ze sötzen! Wann de Jang alt nömme hei wär! Wât göllt? Dén ass an der Kichen bei der Kächen! An ech elèng, esö ganz elèng! (*Gâpst*). Fir d'Zeit döt ze schloen, gët èn etlech Mol Mécke fénken; da wërt et och erlâbt sin, wann ech emol èng Betrachtontk ustëllen iwer meng Positiön! Ech sin e Bedéngter! e Knêcht! e Jean-fait-tout! Wë onser Här-gott dât ârmsëlechst Dëer op der Wëlt erschâfen hât, nämlech de Mann am Mönt, hât en dach Erbârmen, an him zum Trösch mecht e nach e weit më ârmsëlegt Dëer, an dât war e Bedéngter! Mam Fortschrött fun der Wëlt si mir och eropkommt! Frëer, 't war e wëneg nom Paradies, hâte mir Klöder fu Lâf, an haut? jo haut wär èn etlech Mol nëdeg Lâf ze huolen fir d'Box oder de Paltong ganz ze mâchen. Frëer — — jé, losz mech neischt më fu frëer soen, haut sti mir trotzdem bësser wë frëer! Haut ass et këng Raretët më, wann en Här sech um Knêcht drei Sous lënt, fir e Patt Bëer! Frëer hu' mir d'Rëschter gröss, haut huole mir ons Dél fir ewëch, a fir den Här get d'Portiön dack ferdeiwelt klèng! Frëer — — — nu jé, ech hu gesot, ech gëf neischt më fu frëer soen — alsö zö fir Mëtz! An haut? Do kent sech ower nach fill ferbësseren! Dât Èscht, wât mir ûstriëwen, ass manner Aarbëcht a fill më Lön! D'ganz Welt sîcht bësser a lichter dûrch d'Liëwen ze kommen, wüorfir solle mir dann emer dûrch de Fäschtewald missen? Wât häss de

gier? so'n d'Leit, an da gin sie òngem Neischt: ower mir gin ons net! Sot emol, wât gëf dât, wa mir Grëef mache giëwen? 'T gëf òng allgemèng Revolution! 'T wâr d'Ènn der Wêlt! Ah! do ass jo de Jang!

De Jang.

Hei, bass du hei? Wann ech dât gewoszt hätt —

De Klôs.

Wärs de nach e wëneg ewèch bliwen?

De Jang.

Nën! Éschter wâr ech bei dech kommt!

De Klôs.

So, ech war clo grâd mat onsem Stand drun! Wât hätt dein Här ònë dech?

De Jang.

Më Wein am Këller a më Cigâren am Schâf!

De Klôs.

A wëss du, wât e mat dir huôt?

De Jang.

A wât dann?

De Klôs.

En zwëbèngechen Iéssel! do wëss du et, du Êfalt!

De Jang.

Halt! Alen! Gef ower net grob! Soss flëss de eraus!

De Klôs.

Ech flëen? Sin ech e Kuôb? Weiss mer meng Flilléken!

De Jang.

Nu jé! Genoch dèer Flautereien! Wât dreift dech haut heihin?

De Klôs.

Mais ech hun hëeren, du häss dei Congé kritt, ech si komt, fir an déng Plätz ze trüeden!

De Jang.

Do gëfs du geschwönn Fëschtegeld gin! 'Tass nemen ên Dénger, dèn et hei aushâle kann, an dât sin ech!

De Klôs.

'Tricht schlécht, wann ên sech sëlwer hûoft! Mais so, ech hun hëeren. seit den Här Barong hei wär, wär et më gemitlech um Haiff.

De Jang.

Dèn? Dèn? Ech soen der, wann nach e puor Wochen erem sin, dûze mir ên den âner!

De Klôs.

Mir zwën?

De Jang.

Du Intebinnes! Den Här Barong an ech! Dât ass der e Mañ, wë en am Boch stët. An en hûot Gewalt iwer den Här Gölleknapp! Alles kommedeert en, alles ordenëert en! Iwerall fir an hannen! An d'Gutt-hêt sëlwer! En ass bësser wë ech!

De Klôs.

Dât glêwe mer! Haha! Haha! Dât gléf de Papp!

De Jang.

Nu hûos! Du wëss, wât ech gesot hun, gef net grob! Wûorfir bass de dann haut eigentlech eriwer kommt?

De Klôs.

Da spötz d'Oeren! Onsen Här hât en Dönschteg sollen hîer op Besuch kommen; e kann ower erëschit e Mettwoch kommen, do soll ech dëngem Här dât soe kommen!

De Jang.

Ass dât alles?

De Klôs.

Maja! An elo bass du jo hei a kanns méng Kommissiön ausrichten! Ech gin! Portmonnez-vous bien!

De Jang.

Esö pressëert? Wârt, ech gi mat! An der Kichen
ass emmer gesûorgt fir e Gläs! (Allen zwën âf.)

2. Scén.

De Méchel.

Ëndlech erem elëng! 'T mëngt ên, 't misst ê gëckeck
gin mat déne Schwanzwédeleien an déne Fisematèn-
ten! Dât gët engem emol schwëer op de Mo! A fir
wiën sin all dë Fassongen? Wât bezwëcken se mat
hirem Bécken an Drécken? Emer më gesin ech et
ân! De Gölleknapp gefällt mir all Dâg schlechter!
Dën himmelhëche Stolz an dën hëlldëfe Geiz, ech ka'
mech net drâ richten! An dann dé ferbummelten Emil!
Alles kann en, an alles wëss en, Jüochtgoen, Auto-
mobilfüoren, Lompen a Kârtspillen; ower fun der
Arbécht verstët en esö fill, wë e Kallef fun der Hö-
möss! E mëngt de Plö hätt Hâren fir ze stöszen, an
d'Kö de Schwanz fir sech unzegreifen! E Kant fun drei
Dég wëss më fum Bauerewiesen, wë hiën! An dé soll
herno Mëschter sin iwer mei Vermëgen? dé soll mëng
sauer ferdéngt an erspüort Sâen fersûorgen? Jo, lass-
knèppen an dropmâchen! Den Hâlfest an éch hun do
ëng Ménonk! Ower wât de Néckel ugët komme mir
net iwerënt! Den Hâlfest lüoft mer dé Kîerel bis an
d'Wolleken! Brâf, flëisseg, spüorsam soll e sin; e
ganze, richtige Mann! Hm! Hm! Den Hâlfest as net
iwerçilt an sengem Urtel, dât muss ech soen! Wë
ech e kënnen, gët hiën der Sâch emer op de Fong,
e ka Rëcht hun! De Néckel huôt och op méch ëng
bësser Impressiön gemâcht, wë ech erwârt hât! Do
stëss de do, Méchel, wë den Ochs firum Bîerg! (*Dënkt
no an iwerlét.*) Wât? Ech soll doann net gescheit
gin? Nën, de Méchel ass déer kën, dën aner Leit
brauch, fir em e Rôt ze gin! Ech hun âner schwëer

Affairen elèng an d'Rèngt brüocht; ech hât dack Sâchen, wö ech gîer mam Kapp wider d'Mauer gelâf wâr, ech hun se dach glécklech zu Enn kritt. An hei? Wârt! (*lét de Kapp an d'Hand an dènt no; frédeg*) Esö, jo esö gêt et! Onë Höllef! Dât kann net fêhlschloen! (*t klappt.*) Wîe kent dann do schons erem? 'T kann ên ower këng fönnef Minuten Röh hun! Herein!

3. Scén.

De Méchel an de Misch.

De Misch (*den Hutt âf*): Bon jour, Här! Ech soll no méngem Papp kucke kommen. Mir stîerwe bâl fun Angscht dohém!

De Méchel.

Wîe bass du dann?

De Misch.

Ech hêsche Misch! Mei Papp ass de Brudder fum Här fum Schloss hei! En ass elo schons drei Dég fort hîer op d'Schlass, en hât sollen den êschten Dâg eremkommen, an en ass haut nach net dohém! Mir fîerchten, 't wâr him èppes geschitt, a méng Mamm hât këng Röh, ech hu missen heihin! Ass mei Papp nach hei?

De Méchel.

Wë wêit bass du da kommt? Sötz dech!

De Misch.

Drei Stonnen, Här! Ech sin ower gûor net mitt! Merci! Sot mir, wann îech geliff, op mei Papp fort ass oder wë!

De Méchel.

Hëf këng Angscht! Dei Papp ass doiwer am Hûofhaus!

De Misch.

An net krank?

De Méchel.

Gesont wě e Fösch!

De Misch.

Da sin ech zefridden! Wann dir dann erlâbt, sätzen ech mech e wěneg! Kuckt, 't gêt och dohém, òñ onse Papp, 't bleift neischt op hîe leien, mais mir wöllten net fir d'ganz Welt, dass him èppes geschēe sollt.

De Méchel.

Zu wifill sit dir dann dohém?

De Misch.

Papp a Mamm, drei Jongen an zwê Médercher!

De Méchel.

An du bass den Êlsten?

De Misch.

Jo! Mais fun ons Jongen ass bâl ên esö stârk, wě dèn âner. Mir hun Arbécht genoch, op èngem Haff ass der emmer ze fannen, mais mir gi mat Loscht an Eifer drun! Do gêt et!

De Méchel.

Op wât fir èngem Haff?

De Misch.

Mir hun de Quêtschenhaff gepacht! En hûot wûol mēschtens schwēere Bōdem, mais mir si jonk a stârk!

De Mechel.

Hûot dir da kèng âner Verwandten?

De Misch.

Mais dach! Den Här fum Schloss hei ass onse Mononk. Sie nēnnen en den Här Gölleknapp. Fun ons

kénnt kén en, ausgehålen onse Papp! Mir sin him ze
 ârm. en hîlt sech nemmen mat Grôfen an dêcken
 Hîren op! An dann hu mir nach e Mononk an Amé-
 rika!

De Méchel (*stèllt sech ferwonnert*).

An Amérika?

De Misch.

Jo! Mir wössen ower net, op e nach lêft! Mei
 Papp huôt all Joer zwê Mol geschriwen . . .

De Méchel (*hârtech*).

Dât ass net wœr!

De Misch (*kuckt e schârf*).

Wö wösst dir dât dann? Ech soen 't ass wœr,
 mais sin d'Brêf net ukommt oder wê? Mir hun nach
 neischt fum Mononk Méchel hêeren. Dack sêt mei
 Papp: E wêrd dach kêng Nôt leiden!

De Méchel.

Nên, dô leit en net!

De Misch (*frappéert*).

Mais kénnt dir en? Wösst dir èppes fun him?

De Méchel.

Jo! Gêfs de da gêeren èppes fun him hêeren?

De Misch (*spréngt fu Iréden op*).

Gewöss! Mat grësster Pläsêer! En ass jo mei
 Pêtter!

De Méchel.

Dei Pêtter? Dofun wêss en ower secher neischt,
 dass hîen esö e grösse Pêtter huôt!

De Misch.

Dât ass më wê wahrscheinlich! Wê ech op d'Wêlt
 kommt sin, war de Mononk schons lîng fort; si hun
 e gelênte Pêtter geholl, wêll mei Papp hât gêer dem

Mononk sei Numm am Haus behâlen. En hûot dât
wëll më wë honnert Mol erziêlt!

De Méchel.

Da gë ruff dei Papp, ech erziêlen îech dann èppes
fum Èm Méchel.

De Misch (*stët wé schei do, onentschloss*).

De Méchel.

Häss de nach èppes, mei Jong?

De Misch.

Verzeit! Ower ech wëss net, ech hu mei ganz
Zötrauen zu îech. Wât fir èng Joffer war dât, dë
mech erâgefëert hûot?

De Méchel.

Ah! kuck elei! Hûot dë dir an d'Ae gelicht? 't
ass och e feint Médchen, em Hâlfëst sei Këtty! Dât
wâr e Fösch!

De Misch.

Wiên ass dât, den Hâlfëst?

De Méchel.

De Verwalter hei fum Haff! Soll ech e Würt fir
dech schwätzen?

De Misch (*èppes schimmech*).

Ech — ech wëss net . . .

De Méchel.

Gë, mei Jong! Ech wëss genoch! Bis herno!

(*De Misch âf*).

4. Scén.

De Mechel an de Gölleknapp.

De Mechel.

Dé gefällt mir dausent Mol bësser, wě den Emil!
Nemen âfwârden!

De Gölleknapp (*am Erântriéden*).

Da jé Mononk, 't ass ugespânt. Wa mir ze lîng
wârden, könnte mir wuol de Notâr net më dohém
fannen!

De Mechel.

A ja! Ech wëss net — — — —

De Gölleknapp.

'T wërd der dach net lêd sin? Mir hun ons jo
beim Notâr ûgemêld.

De Mechel.

Dât stömmt! Ower ech wëss net — — — —

De Gölleknapp.

Wîem solls de déng Sâchen dann ânescht gin?
Ech schwîeren dir, dass du emer hei solls d'Mêschter-
schâft behâlen! Du kriss jo hei Hîerz wât begiêrts
de, hâl der lêfer de Widdem aus!

De Mechel.

Jo, dât gëng! Ower ech wëss net — — — —

De Gölleknapp.

Du wârs dach elo de lêschten Ablek net Raute
wenken wöllen? Ech bîeden dech! Du wölls mech
dach net am Nâresêl fëeren?

De Mechel.

Nên, bei Leife net! Ower ech mêngen, 't wâr
schwëer, èngem èppes beschreiwen ze loszen, wât
ên net huôt!

De Gölleknapp.

Mais hei ass jo këng Rîed dofun!

De Mechel.

Da lauschter! Ech muss dir et dach eng Këer soen!
Ech hun haut de Mûorgen frë eng Depesch kritt,
d'Schöff, dat mir mei Vermëgen sollt nobréngen, ass
jo önergängen!

De Gölleknapp (*erféert*).

'T ass net mëglech?

De Mechel.

Kën Zweifel drun! An enger grösser Köscht lög
alles, mei Geld, méng Pobeieren, méng Wërtsächen!
An alles ewëch! E ganzt Liëwen sech geheit fir
nêischt! Um Büodem fum Mier, do leie méng Mill-
jönen. Oh, dat ass hårt!

De Gölleknapp (*béss*).

Nên, dat ass domm! furchtbar domm! Sech fun
séngem Geld ze trennen! Ech hätt net gemengt, dass
esö e routinéerte Geschäftsmann, wës du, esö en
Éfalt kent sin! Dat ass e Beweis, dass net fill Ver-
stêss de mech an der Schirbel ass! Wann d'Leit âl
gin, gin se domm!

De Mechel.

An enen an der Köscht lög den Zîedel, dass ech
dir d'Geld gelënt hät fir hei d'Schlass an den Haff
ze kâfen.

De Gölleknapp (*mé frédeg*).

An dén ass och ferlûor?

De Mechel.

Jo, alles ewëch! Alles! Nu sin ech en ârmen
Deiwel! Kê Sû a kê Frang! Du wärs mech dach
net am Stach loszen?

De Gölleknapp.

Wât mâchen ech da mat esö engem âlen Dâbo um Schlass! Huôl dêi Plonner zesummen a schiêr dech ewèch! Kèng Stonn weider! D'Lîewen ass schons schwëer genoch, wât soll ên sech nach esö e Krêiz oplûoden? (*âf*).

5. Scén.

De Mechel, herno de Nékel an de Misch.

De Mechel.

Ah! Du hûos esö Woll? Dât war groden, dass den Hâlfest mech avertëert hât! Alsö de Mononk ka lâfen, wann en kè Milljonär ass? Mais wât! Mir kucken emol, wiên am längsten hei ass! (*De Nékel an de Misch triéden op*).

De Nékel.

Wöllkem Mononk! Wöllkem!

De Misch (*erfrét a ferwonnert*).

Hei, sit dir sëlwer mei Pëtter?

De Mechel.

Jo, mei Jong! Wöllkem allen Zwén! (*rêcht en d'Hänn*).

De Nékel.

Wât èng Fréd! Ech hât schons gemèngt, du wölls neischt fu mir wössen!

De Mechel.

An ech war der Ménonk, du wölls neischt fu mir wössen! Wann ên esö lânge Joeren net un ên dènt —

De Nékel.

Wifill Mol hun ech dir geschriwen!

De Mechel.

Mir? Ech wëss neischt! Da war d'Adrèss net richtig!

De Nékel.

Mais mei Brudder huôt sie ower all Këer geschriwen, an hien huôt dach all Këer Éntwert op seng Brëf kritt!

De Mechel.

Wien? De Gölleknapp?

De Nékel.

Jo! Wëss de, sot en, du brings dë Adrèss net fêrdeg, 't sin esö drôleg Nimm: bréng mir de Brëf, ech schécken e fort. An all Këer, wann ech kommt sin, huôt en d'Schöller gezun a gesot: Du geseis dach, dass de Mononk neischt fun dir wösse wöllt, soss gëf e jo éntweren!

De Mechel.

Dât hätt ech net gedúocht! Ass de Gölleknapp esö schlecht?

De Nékel.

Wë?

De Mechel.

Mais⁷dén huôt einfach kê fun dënge Brëfe fortgeschéckt! 'T ass niddeträchtteg!

De Nékel.

'T ass net mëglech? A wûorfir soll en dât da gemâcht hun?

De Mechel.

Ech wëss et net! En huôt mech och fir ènger Fëerelstonn fun hei fortgejët!

De Nékel.

Da gë mat ons!

De Misch (*voll Fréd*).

Jo, Pëtter, gë mat ons! do kens du Wöllkem!

De Mechel.

Da lauschtert: Ech hât mir èppes Gèld erspuört, mais um Schöff ass alles mir gestuol gin. An en âlen, ârme Mann lût en sech net gîer als Plo op!

De Nékel.

Du, èng Plo? Fir ons èng Plo?

De Misch.

Nên, èng Fréd, èng grössech Fréd! Gë matt! O, wât wèrd méng Mamm frö sin! An dë âner! Gë mat, Pëtter, gë mat!

De Mechel.

Iwerlét îech dë Sâch gutt! Ech wèrd îech geschwönn iwerlâschteg sin!

De Nékel.

Nên, nên! kê Lâscht! Wö der siewen îessen, ass och genoch fir âcht! An du solls emer dât Bëscht krëen!

De Misch.

Hûosen a Fêldhénger a Schnäpp!

De Mechel.

Hätt ech nemen èppes fir dergënt ze gin!

De Nékel.

Mais du bass jo bei ons! Më brauch et net! Mir hu genoch! Mam Sége Gottes wèrd et schons goen!

De Mechel (*geréert*).

Abé, Jongen, ech gi mat! Hei ass méng Hant!

De Nékel an de Misch.

Hurrah!. Hurrah!

De Jang (*am Erântriéden*).

Den Här Hâlfest gëf gîer mat îech schwätzen, Ëm Mechel.

De Mechel.

Gleich! (*nam Jang erem âf*).

6. Scén.

De Mechel, de Misch an de Gölleknapp.

De Mechel.

Dât wär mir net am Drâm âgefall, dass onsen
Ëm seng lèscht Dég bei ons ferbrénge sollt! Wât e
Gléck!

De Misch.

Papp! Mir loszen hîe Mêschter sin! Ên dén esö
fill gesin húot, an esö weit an der Welt erem war.

De Gölleknapp (*am Erântriéden*).

An esö en Hongerlidder ass, dê sêzt ê firun d'Dir!

De Nékel.

Behitt ons Gott! Húos du da kên Hîerz am Leif?

De Gölleknapp.

Ech mêngen dach! An dúorfir mâcht dir Zwên
îech och hei eraus!

De Misch.

Mir gin! Mononk, 't ass fir d'Ëscht, dass ech hei-
banne sin an dass ech îech gesin, Dir sit aus onser
Rass geschloen! Mais wann et un d'Erauswerfe sollt
goen, bekuckt hei meng Feischt!

De Gölleknapp.

Kuck! Dé Butek wöllt nach trotzen! Hé Jang!

7. Scén.

De Firég, de Mechel, den Hâlfèst.

(*De Mechel an den Hâlfèst trîéden an*).

De Mechel.

Du brauchts kê Jang! Hei sin ech an den Hâlfèst!
'T geschitt dir neischt.

De Gölleknapp.

'T ass èng Schân òñě Ènn! An séngem Haus sech
dât misse gefâlen ze loszen!

De Mechel.

Oder an èngem âner séngem, wölls du soen!

De Gölleknapp.

Jé, mâcht îech ewèch! Ech hun îech schons ze
lâng firun den A'en!

De Mechel.

Lúos, mei Männchen! Lúos!

De Misch.

Jé, komm Pètter! komm!

De Mechel.

Nên! ech komme net! Fir d'Èscht wölle mir emol
kucken, wîen hei Mêschter ass!

De Gölleknapp.

Hei ass de Mêschter, a kên âner!

De Mechel.

Da lauschter! Wât ech dir erzîelt hun fun dém
Energank fum Schöff, dât war èng Farce! Ech wollt
dir de Bols emol frîeden! Du húos d'Pröff abscheilech
schlecht bestânen! (*Schlét op d'Täsch*). Hei ass mei
Vermégen! Hei si méng Pobeieren an hei ass den
Hypotékenschein iwer d'Schlass an den Haff hei!
Wîen ass nu Mêschter? Du oder ech? Wölls de
den Här gesin? Hei ass en! (*weist op de Misch*).

De Nékel (*ferwonnert*).

De Misch? De Misch?

De Misch.

Ech? Ech? Pètter, bass du weis?

De Gölleknapp (*iérgerlech, schlét sech firun d'Stir*).

Ech prämernten Éfalt! Ech Prachtexemplar fun engem Kallef! Ech gi fir Professer fun der Dommhêt! (*mat engem göfstege Bléck op sie all âf*).

De Mechel.

Jo, Misch, du bass Här! Schlass an Haff si meint, an ech gin dir se fir Pëtterstéck.

De Misch.

Ass et mëglech? Bleiws du dann och hei, Pëtter?

De Mechel.

Nên, ech gi mat op de Quëtschenhaff!

De Misch.

Da losz méngem Mononk Schlass an Haff elei! Ech gi mat dir!

De Mechel (*mat Trénen an den A'en*).

Du bráf Sël! Da bleifen ech èng Zeit lãng elei, an gin och allt erem èng Woch op de Quëtschenhaff. Wë et mir gefällt! Nékel, den Hãlfest huôt gesot, de Quëtschenhaff wãr fël!

De Nékel.

Jo, ower fir zwêhonnert dausent Mark!

De Mechel.

Wãt leit doun? Ech hu Gëld genoch! Ech kãfen dén Haff fir dech, an da bleift nach en âle Kõp Rëscht!

De Nékel.

Dãt ass ower ze fill Gléck! Ech hun dãt net ferdéngt!

De Mechel.

Dach! Du ferdéngs et! Ech war fèrm Wölles, dem Onrichtegen alles ze gin! Ech si fröh, dass et net esö weit kommt ass! A propos! Misch, ech hu beim Ketty sondëert.

De Misch.

Pëtter! sot neischt!

De Mechel.

Wûorfir mei Jong?

De Nékel.

Wât ass dât?

De Mechel.

Zum Schloss gin ech nach Hëllegsmann! Wât sés de fum Misch a fum Hâlfëst séngem Ketty?

De Nékel.

A la bonne heure! Do sin ech mat!

Den Hâlfëst.

An ech och! Fu ganzem Hërzen!

De Mechel.

An d'Ketty och! Ech hun esö weit sei Jowürt!

De Misch.

Ech packen et net! 'T ass ze fill fir êmol! Merci alleguört! (*âf*).

De Mechel.

Ech wëss wûors du gëss! Nu jé, d'Kanner müssen sech jo nach bësser kënne lëeren! Um Jongtem séngem Gléck frët sech den Alter!

Den Hâlfëst.

Jo, losz mir ons fréen, dass hei d'Trei an d'Eerlechkêt hire ferdéngte Löhn font hût!

Sie sangen :

Onst Stéck ass zu Ènn,
Klappt dichteg an d'Hänn,
'T ka kên êch dât hei ferbidden!
Kuckt rondrem am Sal,
'T hût alle gefal,
A mir si frö an zefridden.
Jo, jo, dir Leit,
Dènt drun allzeit:
Loszt dach de Geiz net Mêschter sin,
Wel 't bréngt kê Gléck,
Wě hei am Stéck ganz kloer mir gesin.

Den Hålfest.

Jeses! de Mèchel? En Donnerwitzelchen! Dåt get Frét! Mir hun ons net mé gesin, zenter dass mir zu Pareis — —

De Gölleknapp.

Pareis? Dé Frèsch gelièert net an dese Pull! Wåt dir an der Zeit zu Pareis fir Donnhiète gemácht huót, gèt mech neischt un, dát sin èrer Sâchen! Hei ass, wåt ech wel: Mèngem Mononk huót d'Gléck iwerem Mèr gelâcht, hèn ass wiñil Mel Milljonär a kê Pferdsjeng! Dir dårft ìech op kê Fall ze fill gemèng mat him máchen! 'T muss gesuòrgt gin fir de Respèkt.

Den Hålfest.

Här Gölleknapp! Ech ka bei Késér a Gròf passèren! Dé mam Hålfest schwätzt, huót en èrleche Man firun sech! Verstitt dir dát?

De Gölleknapp.

Alsò wé gesot! 'T darf kê Mensch am Dúorf gewûor gin, dass mei Mononk èng ál Connaiszance fun ìech ass, a wé dir mir schons dack firgestöss huót, dass e mat ìech zu Pareis Cigàrestömp oprâfe gângen ass!

Den Hålfest.

'T ass ower wöer! Ech wétten, de Mèchel schwätzt sèlwer am èschten derfun!

De Gölleknapp.

E Milljonär huót âner Rêden am Monn! Dé schwätzt fu Politik a fu Sâchen, wöfun dir neischt ferstitt!

Den Hålfest.

En Donnerwitzelchen! Do misst dén sech ál gekèert hun, bâl wé e Mûolsâk! Ech schumme mech net fir ze soen, dass ech frèer fun Armut bâl gejaut hun! Zum dackste kê Bröt a kèng Zalot! Ech mèngen, do kejt ê stolz sin, wann ên sech eropgeschafft huót!